Naš cilj je bil jasen: smučati z vrha Manasluja (8.163 m), osme najvišje gore na svetu

Datum	18.10.2026
Subjekt	Planinska zveza Slovenije – PZS
Autor	Matjaž Šerkezi
Region	Slovinsko
Kategorie	Kultura a cestovní ruch, Sport, Sport, fitness a rekreace

Ena glavnih »napak« na gori je bila velika gneča, saj je bilo po naši oceni na Manasluju okoli 1.000 podobnomišljenikov, kar je predstavljalo dodaten dejavnik pri izvedbi vzpona. Kljub temu sem pripravljen ta dejavnik odmisliti v korist glavnega cilja, smučanja z vrha Manasluja. Našli smo tudi smučarske prehode med taboroma 1 in 2, kar je pomembno spoznanje …

Alpinistična odprava Ski Manaslu 2026

Vodja: Nejc Marčič (AO PD Radovljica)
Člana: Nejc Kuhar (AO PD Radovljica), Luka Kovačič (Društvo za razvoj turnega smučanja), Luka Šturm (AO PD Radovljica), Matjaž Mikloša (Društvo za razvoj turnega smučanja)
Snemalec: Aljaž Žnidaršič

Trajanje: 6. september–1. oktober 2026

Naš cilj je bil jasen: smučati z vrha Manasluja (8.163 m), osme najvišje gore na svetu. Pet slovenskih alpinistov, turnih smučarjev in vzdržljivostnih športnikov se je v Nepal odpravilo z velikimi ambicijami, meseci treninga v nogah in še več motivacije. Vrnili smo se brez smučanja z vrha, a z izkušnjami, ki jih ne moreš dobiti na nobenem treningu tu okoli.

Na Manasluju nas je pričakala tudi precejšnja gneča. Po naši oceni je bilo na gori okoli tisoč drugih »plezalcev«. Himalaja je sicer velika, a ko se toliko ljudi odpravi na isto goro, se tudi tam hitro pojavijo čakanje, logistični zapleti in dodatni izzivi. Vse to smo vzeli kot igro in sami iskali bližnjice, kjer smo lahko prehitevali.

Dvakrat smo se povzpeli skoraj do 6.700 metrov, do tretjega višinskega tabora. To ni bil vrh, je pa višina, na kateri se dobro zaveš, da telo deluje drugače in da dobra telesna pripravljenost sama po sebi še ne zagotavlja uspeha. Pomembno je bilo tudi iskanje smučarskih prehodov. Med prvim in drugim višinskim taborom smo našli možnosti za smučanje, kar je za naš projekt pomembno spoznanje.

Potem pa je svoje povedala narava. Ciklon je prinesel izjemno močno sneženje. V baznem taboru je zapadlo približno 180 centimetrov snega, razmere na gori pa so postale izjemno nevarne.

Že pred obilnim sneženjem so bila snežna pobočja zelo reaktivna. Ponekod je bilo dovolj, da si stopil le nekaj korakov zunaj uhojene poti, pa si lahko sprožil plaz. Ko so se napovedi obilnega sneženja uresničile, smo vedeli, da se lahko nevarnost samo še poveča.

Pri takšnih odločitvah mi je pomagala tudi izkušnja iz leta 2013, ko nas je enak vremenski preobrat dosegel na Phola Ganchenu. Te izkušnje nisem želel ponovno doživeti. Medtem ko so nekatere druge agencije svojim gostom obljubljale, da se bodo po sneženju vrnili na goro in poskusili doseči vrh, smo

mi menili, da je tveganje preveliko.

Po zadnjem obisku gore smo se zvečer v baznem taboru hitro dogovorili, da je za nas odprave konec. To je običajno zelo zahtevna tema, sploh če na gori še nisi pokazal vsega, kar zmoreš.

Spakirali smo opremo in šli spat. Ponoči je že začelo deževati oziroma snežiti. Po zajtrku smo se odpravili na dolgooo, 85 kilometrov dolgo pot proti Machha Kholi, kjer smo imeli čez tri dni dogovorjen prevoz. Brez helikopterja, brez lokalnih vodnikov in brez nosačev. Samo mi in dolina, ki nas je čakala.

Sestop peš po dolini je bil svojevrstna pustolovščina. Medtem ko so se drugi plezalci večinoma vračali s helikopterji, smo se mi odpravili na dolgo pot skozi razmočeno pokrajino. Lahko rečem, da ni bilo nevarno samo na gori! Če bi se danes lahko še enkrat odločili, bi se verjetno tudi sami odločili za evakuacijo s helikopterjem. Včasih se človek tudi na lastnih nogah nauči, da obstajajo udobnejše in predvsem varnejše rešitve.

Za nami so ostali bazni tabor, šotori, ki so bili povsem zasuti s snegom in verjetno tudi poškodovani, ter precej opreme. Tu so na pomoč priskočili naši trije izjemno pomembni člani ekipe: kuhar Kancha ter njegova pomočnika Purba in Dailja. Tudi oni so se izognili močnemu sneženju, tako da so se spustili nižje, v vas Samagoun. Nekaj dni po sneženju so kot prvi zgazili pot do baznega tabora in našo opremo prenesli do heliporta. Helikopter jo je 29. septembra odpeljal v dolino. Brez njihove pomoči bi bile razmere še precej bolj zapletene. Za njihovo delo in predanost smo jim izjemno hvaležni.

Ali je bila odprava neuspešna? Če gledamo samo končni cilj, smo seveda ostali brez smučarskega spusta z vrha. Če pa pogledamo širše, smo povezali močno ekipo, dvakrat dosegli tretji višinski tabor, preverili svojo pripravljenost in našli pomembne smučarske prehode. Predvsem pa smo se znali pravočasno odločiti za umik.

Zaradi te odločitve imamo danes možnost, da se vrnemo. Če nam bo uspelo zagotoviti potrebna finančna sredstva, se želimo vrniti na Manaslu. Ne zato, ker bi morali dokazati, da zmoremo, ampak ker vemo, da smo projekt dobro zastavili, da imamo še veliko neizkoriščenega potenciala in da bi bilo škoda pridobljenih izkušenj ne unovčiti.

Manaslu nam letos ni dovolil, da bi z njegovega vrha odsmučali. Nam je pa pokazal, da smo na pravi poti. Včasih je največji dosežek prav to, da se znaš pravočasno obrniti – in da se lahko vrneš še enkrat.

https://pzs.si/novice/18685-nas-cilj-je-bil-jasen-smucati-z-vrha-manasluja-8-163-m-osme-najvisje-gore-na-svetu